

Sziráki Lujza naplója

1. rész

Írta: Fodor Dorottya

Szerzői adatok:

Fodor Dorottya

3231. Gyöngyössolymos, Szabadság u. 1.

+36/30/9061308

szalayne.fodor.dorottya@gmail.com

2. fejezet

Május 26. péntek

A hétvége a Grasskovich birtokon nagyon kellemesnek ígérkezett. Amiket eddig mesélt róla Edvárd, azok után alig vártam. Igaz, hogy lovagolni nem tudok, de itt a remek alkalom a kipróbálásra.

Nem kellett sokat utazni, mert a birtok nincs messze a fővárostól. A kastélyhoz vezető út egy ligeterdőn át vezetett. A kastély nem volt nagy, inkább egy kétszintes nagyobb kúriának mondanám. A több mint 20 szobából a nagyobb része lakatlan, csak vendégek érkezésekor veszik használatba. Mivel a társaság egész hétvégére maradt, ezért most megnyitották a vendégszobákat, hogy el tudják őket, vagyis minket szállásolni.

A kastélytól nem messze álltak a gazdasági épületek, ahol a haszonállatok laktak, és itt voltak a lovak istállói is. Mellette nagy kifutó volt a lovaknak. A domboldalt szőlők borították, gyümölcsfákkal tarkítva, alatta zöldellő rét. Ezt rendszeresen kaszálták, hogy legyen elég széna télire az állatoknak.

Nagyon tetszett a birtok. Boldog lehet, aki itt él. Csend, nyugalom, igazi felüdülés a városi zaj és piszok után. Ebben az idillben élt Péter a nagypjával és a gazdaságban dolgozó számos emberrel, akik közül néhányan itt is laktak. Péter szülei a fővárosban éltek, édesanyja tanárként, édesapja mérnökként dolgozott. Szerencsére Péter örökölte nagypja természetszeretetét, így mára bebizonyosodott, hogy ő viszi majd tovább a birtok ügyeit.

Amint leparkoltunk az autóval, megjelent mosolyogva Péter. Segített felvinni a csomagokat a szobánkba, majd lement fogadni a többieket. A szoba egyszerűen, de ízlésesen volt berendezve. Látszott, hogy keveset használták. Örömmel láttam, hogy fürdőszoba is tartozik hozzá. Edvárd ledőlt az ágyra, én pedig hozzáfogtam kipakolni a ruhákat a szekrénybe. Kopogtak, Edvárd ajtót nyitott, az öreg gróf volt.

- Gyertek le, már mindenki megjött. Harapunk valamit, aztán aki akar, jöhet lovagolni.
- Már alig vártam, nagyon hiányzott a vágta. – felelte Edvárd.
- Sajnos, én nem tudok lovagolni. – mondtam.
- Nem baj. Itt az ideje, hogy megtanuljon. Sokat lesztek még nálam. Majd megtanítja a fiú, aki a lovakat gondozza. Holnap már velünk vágathat. – mondta az öregúr.

Lementünk az előtérbe, ahol egy asztal roskadásig volt rakva mindenféle finomsággal: mini szendvicsekkel, sütikkel és innivalókkal. A népes társaság éppen javában falatozott. Mindenki örömmel fogadta Edvárdot, aki bemutatott nekik. Észrevettem, hogy néhány fiatal nő éles szemmel méricskél engem. Lehet, hogy nem leszünk barátnők!

Nem mindenki akart lovagolni, néhányan levonultak a kertbe napozni. Voltak, akik a teraszon maradtak beszélgetni. Edvárd viszont lovagolni jött, már fenn is ült egy nagy fekete ló nyergében. Mögötte egy barna lovon Péter bácsi és még néhány nő és férfi. Edvárd odaléptetett mellém:

- Nem baj, ha most egy kicsit magadra hagylak? Addig ismerkedj a többiekkel vagy tanulj lovagolni!
- A fiú már előkészítette neki a legszelídebb kancánkat. – mondta Péter bácsi.
- Az jó lesz. Nektek pedig kellemes időtöltést! – válaszoltam.

Elszáguldottak, én pedig az istállók felé vettem az utam. Egy kicsit tartottam az első lovaglőleckétől. Mindig féltem a nagy állatoktól, a tehenektől és lovaktól, most pedig szemtől-szembe kerülök eggyel. A karámban megláttam Pétert, amint elővezetett egy mogyoróbarna színű lovat.

- Te nem mentél a többiekkel? – kérdeztem.
- Nem. Nekem most nagyon fontos dolgom van: megtanítalak lovagolni. – felelte.

Odajöttek hozzám, félénken néztem a lovat.

- Ne félj tőle! Ő a legjámborabb lovunk, azért választottam. Ismerkedjete meg! A neve Sári.
- Szia, Sári. Ugye nem fogsz megrúgni vagy megharapni?

Péter nevetett.

- Azt ne mondd, hogy még nem láttál élőben lovat!
- De láttam már, messziről.
- Nyugodtan hozzáérhetsz. Add a kezed!

Közelebb léptem, a kezemet a tenyerébe tettem, ami szinte elveszett az övében. Bátorítóan rám mosolygott, majd a kezemet a ló fejére tette. Félve megsimogattam, mire barátságosan felnyerített.

- Látod, nem bánt. Nyugodtan felülhetsz.

A lábamat a kengyelbe tettem, és nagy nehezen felhúztam magam a nyeregbe.

- Hol van a kapaszkodó? – kérdeztem, mire Péter megint nevetett.
- Sehol.
- Akkor le fogok esni.
- Dehogyan esel le. Szorítsd a két comboddal, és fogd a kantárt! A kantárral tudod irányítani, merre menjen. Indulhat?
- Igen. – mondtam bátortalanul.

A ló lassan megindult, Péter egy vezetőszáron vezette. Néhányszor körbementünk, Péter igyekezett jó tanácsokkal ellátni. Fél óra múlva nagyon büszkén láttam magamon, hogy egész jól megy. Péter lecsatolta a lovamról a vezetőszárat, és bevitte az istállóba. Mikor újból előkerült, már ő is lovon ült.

- Gyerünk, szép lassan induljunk el. Megmutatom a birtokot.

Elindultunk a kastély mögötti rét felé. A ló lassan poroszkált, megpróbáltam felvenni a ritmusát, néhányszor sikerült is. Péter elégedett volt.

- Nagyon ügyes vagy! Másnak nem megy ilyen könnyen.
- Jó a tanárom! – mondtam nevetve. Ő is nevetett, és mellém kormányozta a lovát.
- Ilyen tanítvány mellett! Nagyon szerencsés ez az Edvárd! – mondta csillogó szemmel, én pedig lesütöttem az enyémet.

Nagyon jó volt ez a délután. Remek dolog lovagolni, és Péter is kellemes házigazdának bizonyult. De hogy mennyire jó barátja Edvárdnak, abban már nem voltam biztos.

Amint az istállóhoz értünk, Péter leugrott a lováról, és az enyémet kantárszáron bevezette.

- Gyere, segítsek leszállni. – mondta.

Áttettem a lábam a nyereg felett, ő nyújtotta a kezét. Átfogta a derekam, hogy segítsen. Miközben földet értem, az arcom súrolta az övét. Ekkor magához ölelt és megcsókolt. Megdöbbsentem, nemcsak attól, amit Péter művelt, hanem attól is, hogy nagyon jólesett. Mire észbe kaptam, és gyorsan kibontakoztam a karjaiból.

- Ezt nem lett volna szabad. – suttogtam, és kifutottam az istállóból.

A legelső találkozásunk óta volt egy érzésem, hogy Péter számára ez több mint barátság. Mindig olyan rajongással nézett rám, de nem gondoltam volna, hogy ennél tovább megy. Az a legkellemetlenebb, hogy engem sem hagy hidegen. Nagyon vonzó fiú, nem is értem miért nincs senkije. Ezek után nem szabad kettesben maradni vele. Csak nehogy Edvárd észre vegyen valamit! Már jött is vágatva. Mikor közelebb ért, a ló lassított, és csak a porfelhőt lehetett látni. Edvárd leugrott róla, átkarolta a vállam, együtt indultunk az istállóba.

- Remélem, nem unatkoztál? – kérdezte vidáman.
- Nem.
- És megtanultál lovagolni?
- Igen.
- Milyen volt?
- Jó.
- Nagyon szűkszavú lettél! Jól érzed magad?
- Igen, csak nagyon elfáradtam.

Péter ott állt az istállóajtóban, amint elhaladtunk mellette, lesütöttem a szemem. Nem mertem rá nézni. Szégyelltem magam mindkettőnk miatt is.

Edvárd nagyon jókedvű volt, látszott rajta, hogy már hiányzott neki a lovaglás.

A vacsorához az ebédlőben terítettek. Az asztalfőn a házigazdánk ült, mellette jobb oldalon Edvárd, a balján az unokája. Én Edvárd mellett kaptam helyet, így a legnagyobb balszerencsémre szembe kerültem Péterrel. Igyekeztem kerülni a tekintetét. A szememet vagy a házigazdára és Edvárdra vetettem, vagy a tányéromat tanulmányoztam. Péter viszont csak engem nézett. Kezdtem félni, hogy előbb-utóbb feltűnik majd Edvárdnak, de ő olyan elmélyülten társalgott öreg barátjával.

A vacsora végeztével a társaság kiült a teraszra cigizni, szivarozni. Utálom a füstöt, rendszerint igyekszem minél távolabb kerülni tőlük, de most nem mozdultam Edvárd mellől. Félttem, hogy Péter megpróbálja folytatni, ami délután elkezdődött. Ő nem ült közénk, a teraszajtónak támaszkodva figyelte a társalgást. Bentről kiszűrődött a zene. Az egyik lány megfogta a karját, és hívta táncolni, de ő ellenállt. A lány megállt mellette, hátha meggondolja magát. Néhány perc múlva ott hagyta.

Ez az este nagyon nehezen közeledett a végéhez. Legszívesebben aludni tértem volna, de egyedül nem mertem elindulni. Péter végig ott állt a terasz ajtóban. Félttem, ha felmegyek, követni fog. Nem mertem kettesben maradni vele. Edvárdnak viszont esze ágában sem volt megválni a barátaitól, és nem is akartam sürgetni, mert jól elbeszélgették. Tegnap nem aludtam eleget, ez meg is látszott rajtam. Edvárd rajta is kapott, amint egy ásítást próbáltam elnyomni, ezért így szólt:

- Látom, elfáradtál. Menj előre, fürödj meg, később csatlakozom én is.
- Inkább maradnék. – válaszoltam.
- Pihenje ki magát, Lujzika, holnap nehéz napunk lesz. – mondta Péter bácsi. – Ugye csatlakozik a csapathoz? Egész napos lovas túrát tervezünk a víztározóhoz.
- Még csak ma ültem először lovon. Nem tudom, képes leszek-e rá?
- Nagyon ügyes lovas! – szólt közbe Péter.
- Az unokám tanította meg lovagolni. – büszkélkedett a nagypapája.
- Ezt nem is mondtad. – jegyezte meg Edvárd. – Szeretném, ha te is velünk jönnél!
- Rendben. Akkor tényleg pihennem kell. Jó éjszakát mindenkinek!

Megcsókoltam Edvárdot, és futottam az emeletre. Alig zártam be az ajtót, kopogtak. Péter volt.

- Szeretnék bocsánatot kérni a délután történetekért. – mondta.
- Ami részben az én hibám is. – válaszoltam.

- Nem, egyedül engem terhel a felelősség. Nem tudom, mi ütött belém. Elvesztettem a fejem. Tudom, hogy nem szerethetlek, mert Edvárd a barátom. És te nem egy futó kaland vagy neki. Nem volna tisztességes.
- Ez így igaz. Nem szabad még egyszer megtörténnie. Ugye, megígéred?
- Megpróbálom. De nagyon nehéz lesz betartani. Annyira gyönyörű vagy, és én olyan nagyon szeretlek! Az első pillanattól, amikor megláttalak a bárpultnál.

Nagyot dobbant a szívem. Legszívesebben azt mondtam volna, hogy „én is”, mégis ezt válaszoltam:

- Nem szabad ezt mondanod.
- Tudom. – suttogta.
- Mint mondtad, Edvárd a barátod, ezért mi ketten sem tudjuk elkerülni egymást. De arra kell ügyelni, hogy többet ne történjen meg az, ami ma délután.
- Szeretlek! – súgta a fülembe.

Legszívesebben megint azt válaszoltam volna, hogy „én is”. Elindult, de két lépés után visszafordult.

- Várni fogok rád. – mondta, majd hozzátette: – Ha esetleg Edvárdal mégsem jönne össze.

Gondolom, ismeri már a barátját, hogy tudja, semmi sem tart örökké.

Május 27. szombat

Fáradtan ébredtem reggel. Nehezen jött álom a szememre. Végig a tegnap délutánon járt az eszem. Szeretem Edvárdot, de annyira vonzó fiú ez a Péter! Ha Edvárd nem lenne, szívesen fogadnám a közeledését. Nemcsak a kinézete, de a személyisége miatt is nagyon szeretetreméltó. Olyan furcsa érzés! Lehet, hogy mindkettőbe szerelmes vagyok? Lehet ilyen? Nem szabad ezen gondolkodni! Mi lenne, ha bele látnának a fejembe? Mit szólnának hozzá ők ketten? Tudnának osztózni rajtam? Inkább mindketten megutálnának engem is, és egymást is. Nem gondolok erre többet! Ki kell vernem a fejemből!

A lovas túra pompásan sikerült. Az idő is nekünk kedvezett. Kiadás reggeli után az egész társaság útnak indult a hegyek felé. A víztározóhoz vezető út egy lankás erdön át vezetett. A fák miatt nem lehetett vágózni, a lovak lassan poroszkáltak. Délre értük el a hegytetőt, ahonnan csodálatos látványban tárult elénk a víztükrör. A víz partján szétterítettük a magunkkal hozott plédeket, és nekiláttunk a piknikhez. Mindenki megéhezett a jó levegőn. Ebéd után sokan szunyókáltak egyet. Mi Edvárdal sétára indultunk a tó körül. Velünk tartott egy középkorú pár is.

Május 28. vasárnap

Ma megint ebédre mentünk Edvárd szüleihez. Az anyukája nagyon megszeretett. Ragaszkodik hozzá, hogy minden vasárnap náluk ebédeljünk. Mikor haza indulunk, tele pakolja a csomagtartót minden finomsággal, süteménnyel, zöldség- és gyümölcsfélékkel és tojással.

Június 2. péntek

Ma este Edvárdnál voltunk. Kitalálta, hogy ő főzi a vacsorát, még hozzá marharagut valamilyen titkos recept alapján. Nem engedte, hogy segítsek, csak nézhettem. Felültetett a tűzhely mellé a konyhapultra, majd a fakanállal kivett egy kis adagot a fazékból és megkóstoltatta velem.

- Nagyon finom. – mondtam elismeréssel. – Holnap is te fogsz főzni.
- Rendben, most már csak időre van szüksége, hogy megpuhuljon. Addig jöhet a desszert.

Magához ölelt és megcsókolt.

- Vacsora előtt akarsz desszertet? – kérdeztem.
- Vacsora előtt is és utána is. Mert nekem te vagy a desszert! A legízletesebb desszert, amit valaha is megkóstoltam.

Miközben egyre szenvedélyesebben csókolgatott, hirtelen megszólalt a csengő. Edvárd bosszúsán nézett fel.

- Ki lehet az a barom, aki a legfontosabb dologban megzavar? Megyek és elküldöm. – mondta.

Kis idő múlva Péterrel tért vissza.

- Róla el is feledkeztem. – szabadkozott Edvárd.
- Köszönöm szépen. – mondta színlelt bosszúsággal Péter.
- Elfelejtettem, hogy Pétert is meghívtam vacsorára.
- Mert egy szenilis vénember vagy! – mondtam nevetve.

Péter is elmosolyodott, de úgy láttam, Edvárd nem díjazta. Nem szereti, ha a korára emlékeztetem. Lehet, hogy azért, mert hozzá képest túl fiatal vagyok? Leugrottam a konyhapultról és odamentem hozzá.

- Ne sértődj meg! Tudod, hogy csak vicceltem. – mondtam neki és megsimogattam a fejét.
- Megbocsátok, de ez sokba fog kerülni neked. – mondta, miközben felemelt.
- Milyen sokba? – kérdeztem.

- Nagyon sokba, törlesztő részletekben kell gondolkoznod. – évődött tovább. – Már most el is kezdheted. – mondta és megcsókolt.

Péter sóvárogva nézett ránk, gondoltam, szívesen helyet cserélt volna a barátjával.

Amíg a vacsorára vártunk, leültünk a nappaliba. Edvárd felbontott egy palack bort, és beszélgettünk.

Aztán elkészült a vacsora, megterítettem az asztalnál, és jóízűen megettük. Tényleg nagyon finom volt.

Június 4. vasárnap

A mai program megint ugyanaz, mint egy héttel ezelőtt: ebéd Edvárd szüleinél. Ma át kellett mennem Erzsike nénivel a szomszédasszonyához, hogy bemutasson neki, vagy, hogy pontosítsak: eldicsekedjen velem.

Június 5. hétfő

Edvárd megint az anyukájáról kezdett beszélni. Nem értem, minden nap beszélnek? Tényleg anyuci pici fia lehet! Na, mindegy.

- Anyám megint rólad áradozott a telefonban. Nagyon a szívébe loptad magad.
- Mit mondott?
- Hogy milyen kedves és aranyos kislány vagy, a szomszédot is elbűvölted. A két öreglány kitárgyalta, hogy te még a szembe szomszéd Bözsi néni menyénél is szebb vagy, pedig az szépségkirálynő volt.
- Ez nem lehet igaz. Miért kell ezt? Én nem is vagyok szép.
- Megőrültél? Hogyne lennél szép! Gyönyörű vagy! – ölelt magához. – Minden ismerősöm és barátom ugyanígy látja. Amikor megláttalak, rögtön oda voltam érted. Vagy szerinted miért nyomultam úgy rád?
- Azt hittem, mindig ilyen vagy. – néztem rá csodálkozva.
- Egyáltalán nem. De amikor megismertelek, akkor úgy éreztem, hogy ha nem leszel az enyém, akkor már semmi másnak nincs is értelme. Nagyon szeretlek! – súgta a fülembe.

Még mindig hihetetlen számomra, hogy engem választott. Ráadásul az is, hogy a sok nő közül, akik körül rajongják, pont én kellettem neki. És még ő érzi magát szerencsésnek.

Június 6. kedd

Keddenként balettozni járok, csütörtökön pedig jazzbalettre. Általában értem jön Edvárd, ma azonban azt mondta, hogy otthon találkozunk. Ezért is volt furcsa, hogy Pétert láttam meg a balett terem előtt. A terem ajtaja üvegből van, ott szoktak leskelődni az edzőterembe igyekvő férfiak. Mikor kiléptem a folyosóra, éppen szembe találtam magam vele. A szemében egyfajta csodálat tükröződött, és elpirultam, amikor észrevettem, hogy a tekintete lejjebb csúszott az arcomról. A balett dressz ugyanis teljesen testhez álló, csak egy apró szoknya fedi a lenti részeket. Péter viszont ettől a látványtól izgalomba jött, én pedig kezdtem elpirulni.

- Gyönyörű vagy, Lujzi! Nagyon jól áll neked ez a balett ruha. – mondta rekedt hangon.
- Köszönöm, Péter. Hogy kerülsz ide?
- Eléd jöttünk Edvárdal. Ő kint vár a kocsiban, nem mert bejönni. – felelte.
- Tudom, szétszednék a nők. – mondtam mosolyogva.
- Én csak azért jöttem be, hogy szóljak, itt vagyunk, nehogy elkerüljük egymást.
- Megvársz, amíg átöltözöm? – kérdeztem.
- Persze. – vágta rá egyből.

Az öltözőben a csajok egyből nekem estek.

- Mondd csak, Lujzi, ki ez a szépfiú? – kérdezte az egyik lány, Laura.
- A barátom barátja. – feleltem.
- És facér? – jött az újabb kérdés.
- Úgy tudom, igen. Miért kérdezed?
- Nagyon jól néz ki, és ha nem bánnád, ráhajtanék.

Nem tudtam, mit feleljek erre. Nem mondhattam, hogy nem tartom jó ötletnek. Pedig ez az igazság. Nem akartam, hogy Laura ráhajtsa Péterre. Féltékeny vagyok! Olyan szép férfi, nem Laurához való, aki eléggé könnyű nőcske. Reméltem, hogy nem hallotta a hangomon a féltékenységet, mert nem tudtam volna mivel magyarázni. Laura szinte pillanatok alatt felöltözött, és már rohant ki a folyosóra, hogy becserkéssze az áldozatát. Lassabban öltöztem a kelleténél, nem akartam látni őket együtt. Lehet, hogy attól féltem, Péternek is megtetszik Laura. Nem akartam látni, hogy rá is úgy néz, ahogy rám szokott.

Mikor kiléptem a folyosóra, a torkomban dobogott a szívem, aggódtam, hogy mire számítsak. Amikor megláttam őket, majdnem elnevettem magam a látványtól. Ott állt Péter karba tett kézzel, és olyan képet vágott, mint a macska, akit sarokba szorítottak, és keresi a menekülő útvonalat. Kényszeredett arccal figyelt Laurára, aki már majdnem teljesen kivetkőzött magából, hogy felhívja Péter figyelmét. Mikor közelebb értem, Péter észrevett, az arca felderült, és egyből hozzám sietett.

- Gyere, Lujzi, sietnünk kell, már késésben vagyunk. – mondta, és a vállamat átkarolva próbált minél hamarabb a kijárat felé terelni.

Laura alig bírta palástolni a csalódottságát. Péter csak a kocsiban szólalt meg.

- Hú, de borzalmas nőszemély! Ki volt ez?
- Együtt járunk táncra, semmi több. De látom, nagyon bejöttél neki! – mondtam mosolyogva.
- Miről maradtam le? – kérdezte Edvárd.
- A barátodat letámadta az egyik lány, amitől Péternek teljesen inába szállt a bátorsága. – nevettem.
- Ez nem igaz! – tiltakozott Péter. – Nem szállt inamba a bátorságom. De nem bírom az ilyen rámenős nőket. Egy nőben legyen annyi tartás, hogy megvárja, amíg a pasi kezdeményez.
- Legyél őszinte, Péter! Kezdeményeztél volna? – kérdeztem.
- Dehogyan, nekem nem tetszett az a nő. – felelte.
- Látod, ezért vette a kezébe az irányítást. A legtöbb férfi egyből ugrott volna. Aki nem olyan balfasz, mint te. – nevetett Edvárd.
- Nem vagyok balfasz, csak megválogatom, hogy kivel kezdjek ki.
- Ezért volt annyival kevesebb nőd, mint nekem. – vágott vissza Edvárd.
- Én nem a mennyiségre, hanem a minőségre hajtok.
- Ó, bocsánat, gróf úr, nem vettem figyelembe a kifinomult úri ízlését. – élcelődött Edvárd.
- Egyébként sem szeretem a könnyen elejthető vadat. Mivel eszembe jut, ha nekem ilyen könnyen sikerült, akkor nyilván másnak is. – tette hozzá Péter.
- Igazad van, Péter. – helyeseltem.

Edvárd döbbenten nézett rám. Hazafelé menet beugrottunk a közeli pizzériába, vettünk pizzát és sört, amit majd otthon fogyasztunk el.

Hazaértünk Edvárd házába, a fiúk kiválasztották a filmet, amit nézni fogunk, én meg szervíroztam a pizzákat és kitöltöttem a söröket. Kettejük között szorítottak nekem helyet a kanapén. A film, amit Edvárd javasolt, eléggé hosszú és vontatott volt. Egy óra múlva azt vettem észre, hogy el is aludt, miközben a fejét az ölembe hajtotta. A szemem sarkából azt láttam, hogy Péter nem is az „érdekfeszítő” filmet nézi, hanem engem. Egyszerre csak közelebb hajolt, és megpuszilta a halántékomat. Amikor csodálkozva felé fordultam, az egyik kezével megsimogatta az arcomat, majd nagyon gyengéden megcsókolt. Ó, de nagyon jó volt! Mégis, amikor folytatni akarta, megfogtam a kezét, amit még az arcomon felejtett, és ezt mondtam:

- Péter, ezt nem szabad!
- Tudom, de nem bírok neked ellenállni.
- Ellenállni? Csak nem azt akarod mondani, hogy én kezdeményeztem?
- Dehogya. Csak azt akartam mondani, hogy ennek a vonzerőnek, vagy varázslatnak, vagy nem is tudom, minek nevezzem, szóval ennek a bűverőnek nem tudok ellenállni, ami belőled árad.

Nem tudtam válaszolni, mert vége lett a filmnek, és az utána következő reklám olyan hangerővel robbant be, hogy Edvárd felébredt rá. Mivel eléggé késő este volt már, ezért Péter nem ment haza, hanem itt aludt a vendégszobában.

Június 7. szerda

Mikor felébredtem, Edvárd még aludt, elmentem zuhanyozni. Mire végeztem, már a konyhában volt és Péterrel beszélgetett, ahogy hallottam rólam.

- Szép kis nő, ugye? – kérdezte Edvárd (reméltem, hogy rám értette.)
- Gyönyörű! – felelte álmodozó hangon Péter.
- Gondoltam, hogy neked is bejön. – nevetett Edvárd. – Á, látom rajtad, nagyon is bejön. Pont a zsánered. Eltaláltam?

Péter nem felelt, meghallhatták, hogy jövök. Amikor a konyhába léptem, Edvárd egyből magához ölelt és megcsókolt.

- Kész a reggeli, cicamica.

Evés közben pont szembe kerültem Péterrel, nem mertem ránézni. Ő is kínosan érezhette magát, nemcsak a tegnapi csók miatt, hanem, mert Edvárd rápirított. Mármint, hogy észrevette rajta, hogy tetszem neki. Remélem, nem fognak összeveszni emiatt. Bár ahogy hallottam, Edvárd nevetett rajta, lehet, hogy neki ez vicces, csak Péter érzi magát kínosan.

Mikor a reggelivel végeztünk, még visszamentem a fürdőszobába. Útra készen álltam, Edvárd viszont még mindig alsógatyában üldögélt.

- Nem indulunk? El fogok késni. – mondtam neki.
- Ja, elfejtettem mondani, hogy nekem ma később kell mennem. De gondoltam, Péter majd elvisz.
- Nagyszerű ötlet. – csúszott ki hirtelen Péter száján.

Mindketten ránéztünk, szegény Péter elszégyellte magát.

- Úgy értettem, nem gond, úgyis arra megyek. – javította ki magát.

Az előszobában álltunk, már a szandál is rajtam volt, mikor Edvárd magához ölelt és szenvedélyesen megcsókolt. Azt hittem, abba sem akarja hagyni. Sejtettem, hogy ez Péternek

szólt. Tudatosította benne, hogy nehogy elfelejtse: ez a nő bizony az övé. Kicsit kínosan éreztem magam, ugyanakkor sajnáltam szegény Pétert. Belegondoltam, milyen érzés lett volna nekem, ha tegnap így csókolt volna meg Péter Laurát. Már a gondolattól is kirázott a hideg.

Amíg a munkahelyemre autóztunk, mindketten hallgattunk. Csak akkor szólalt meg Péter, amikor kicsit hosszabb ideje álltunk a dugóban.

- Remélem, nem azért hallgatsz, mert haragszol rám? – fordult felém.
- Dehogyan. Nem haragszom. – sóhajtottam.

Folytatni akartam, de nem találtam a szavakat. Mit is mondhatnék? Talán azt, hogy „nem haragszom a csókért, mert nagyon is jól esett”? Ilyet nem mondhatok. Szomorúan nézett rám.

- Azt hittem, hogy az istállóbeli incidens nem történik meg többé, ahogy kérted. De nagyon nehezen tudom visszafogni magam. – mondta.
- Akkor lehet, hogy nem lenne szabad kettesben maradnunk. – suttogtam, de nem mertem ránézni.
- Ezt akarod? – kérdezte szomorúan.

Mit feleljek erre? Mondjam azt, hogy „dehogyan akarom”? Félek, hogy félreértené. Helyette inkább ezt feleltem:

- Péter, el kell fogadnod, hogy Edvárd barátnője vagyok. Nem lehetek a te barátnőd, csak a barátod.
- Két betű. – mondta elgondolkodva.
- Tessék?
- Két betű a különbség barát és barátnő között, mégis mennyivel másabb a jelentése. – válaszolta.

Észre sem vettem, hogy a szerkesztőséghez értünk, csak amikor megállt az autó. Gyorsan megköszöntem neki, hogy elhozott, és kiszálltam. A bejáratnál visszanéztem. Bár ne tettem volna! Egész délelőtt a szemem előtt volt a szomorú tekintete. Azok a gyönyörű, szomorú fekete szemek! Egész délelőtt nem tudtam másra gondolni!